

Jeg indrømmer ſelvfølgelig, at man bliver nødt til, at man har viſt, og at man kommer til at viſe Miniſteren Tilid, ved at vedtage dette Forſlag; men det er ikke derpaa, Forſlaget gaar ud. Forſlaget bliver ſtillet ſom den Slags Forſlag ret hyppig blive ſtillede, fordi man ikke kan enes og ikke ſelv kan finde en Udvej, og ſaa ſiger man — det er ganſte ſædvanligt, det ſtaar i mange Love — lad Miniſteren om det, vi ſætte ham ind. Det er den Tankegang, der ligger bagved, det tror jeg, jeg tør ſige, det kan i hvert Fald ingen have noget imod, at jeg ſiger, at jeg opfatter det ſaaledes, og jeg tror ikke, det kan opfattes anderledes. Alſaa, jeg tvivler ikke paa, at Meningen her vil være den, at hvis man vedtager Lovforſlaget, ſaaledes ſom Fællesudvalgets Flertal har indſtillet, ſaa ønsker man det forſtaaet ſaaledes, at Bemyndigelsen paa 220,000 Kr. kan ikke benyttes, med mindre Miniſteren ogſaa kan have en Mulighed for at kunne benytte den ſtorre Bemyndigelse. Saaledes maa det vel forſtaas, men det ſtaar noget anderledes efter min Formening. — Der er et Spørgsmaal, ſom blev oplafiet i Landſtinget, og jeg ved ikke, om den ærede Ordfører her tankeede det, men jeg ſkal dog tillade mig at udtale mig om det, da det kan have ſin Interesſe, og da det er kommet frem. Det er: Er der aldeles intet at gøre, hvis man gaar ud fra, at Loven bortfalder paa Grund af, at Tingene ikke have kunnet enes? Jeg ſkal tillade mig at udtale her, og det har jeg ogſaa ſagt i det andet Ting, at der er Enighed mellem begge Ting, og Miniſteren om, at Stationsſpørgsmaalet ſkal afgøres, forinden Miniſteren gaar videre paa Staſkaſens Vegne. Med andre Ord, man ſkal være enig om en Beſlutning om enten at udvide eller at flytte, man ſkal være enig, inden Miniſteren kan bruge henholdsvis de 220,000 eller de 524,000 Kr. Jeg maa alſaa ſtille mig ſaaledes, at jeg ſiger: Jeg kan ikke gaa med til en Ordning paa Staſkaſens Vegne, jeg kan ikke afholde Udgiften til en Ordning, ſom medfører, at jeg ikke ogſaa næſte Aar kan benytte de 220,000 Kr. og komme igennem med dem, idet man bliver paa den gamle Station, eller benytte de 524,000 Kr. til en Flytning. Jeg kan ikke gaa med til Befoſtningerne ved en Ordning, ſom præjudicerer noget af dette og gør, at jeg ikke kan komme igennem med diſſe Summer. Dermed er det ikke udelukket, at Viborg — Aaleſtrupbanen ſelv kan ønske en midlertidig Ordning og tager Riſikoen og Udgiften ved Ordningen; i ſaa Tilfælde kan man naturligtviſe viſe ſig imødekommende mod dem, for ſaa vidt man kan give Afſkald paa forſfellige Ting ved den

nubærende Station, det kunde være ved midlertidig at gaa ind til den nubærende Station. Det vil foranledige Udgifter nu og ſtørre i Fremtiden, ganſte viſt ikke, naar man bliver paa Stationen; men naar man ſenere vil flytte Stationen, ſaa kommer der en ſtor Udgift til, og den maa Viborg — Aaleſtrupbanen bære. Jeg vil ikke fremtalde en ſaadan Ordning; men jeg ſkal ikke lægge Hindringer i Vejen for den, og det er den eneſte Maade, jeg kan ſtille mig paa, thi det er ganſte ſikkert, at Viborg — Aaleſtrupbanen vil lide under ikke nu at faa nogen ſom helſt Ordning; der vil komme ſtørre Udgifter ved en midlertidig Ordning. Jeg faſtholder mit Standpunkt ſom det, jeg vil ſtaa paa til næſte Aar, ſaa at jeg ved atter at faa 220,000 Kr. eller 524,000 Kr. kan henholdsvis blive paa Stationen eller flytte den, og jeg kan ikke præjudicere ved Udgifter eller i anden Retning dette Standpunkt. Hvis Viborg — Aaleſtrupbanen beſtemt ønsker det og ſelv vil tage den økonomiſte Riſiko osv. for det, ſkal jeg ikke modsætte mig en Ordning. Jeg tror ikke, at Viborg — Aaleſtrupbanen kan tage en ſaadan Ordning uden at præjudicere Fremtiden, men det er et Spørgsmaal, ſom jeg naturligtviſe i dette Døjelid ikke er fuldt i Stand til at bedømme.

Ordføreren (Klein): Den meget ærede Miniſter mente, at jeg havde Uret, naar jeg ſaa beſtemt udtalte, at der kommer ikke nogen Lov ud i Aar; hvad enten man vedtager eller ikke vedtager den foreliggende Indſtilling. Han gjorde opmærksom paa, at begge Forſlag gik Indenrigsminiſteren en Bemyndigelse, Landſtingets til at udvide Stationen, Folketingets til at vælge mellem en Udvidelse og en Flytning, men alſaa en Bemyndigelse fra begge Ting, under Forudſætning af, at dette vedtages, til at udvide Stationen. Nu kunde jeg i og for ſig nøjes med, at den ærede Miniſter erkendte, at det ikke vilde være nogen loyal Forſtaaelse af Folketingets Forſlag, naar man dervi vilde ſe en Bemyndigelse, ſom kunde føre til, at man ſtraks i Overensſtemmelse med Landſtingets Forſlag ſtred til Udvidelse uden forſt at underkaſte Spørgsmaalet den Underſøgelse, ſom Folketingets Forſlag forudſætter, at der ſkal finde Sted. S og for ſig kunde det være mig nok, for naar den højtærede Miniſter erkendte, at det ikke vilde være loyalt at forſtaa Folketingets Forſlag paa den Maade, ſiger jeg ganſte roligt: Ja, ſaa bliver det heller ikke forſtaaet ſaaledes, og ſaa kommer der ikke nogen Lov ud. Men jeg tror i øvrigt, at den ærede Miniſter har Uret i dette Tilfælde. Jeg ved ikke rettere, end at enhver